

Arrest

nr. 253 731 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAEREWYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 31 mei 2018 weigerde de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing instelde, resulteerde in het

verwerpingsarrest nr. 209 743 van 20 september 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) omdat verzoekster noch was verschenen, noch was vertegenwoordigd ter terechtzitting.

1.2. De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster op 7 maart 2019 heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2019 werd ingediend door :

G.T., Y. [...] nationaliteit: Eritrea [...]

+ minderjarig kind G.T.E. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 13.06.2017, werd afgesloten op 20.09.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 29.01.2019 (bijlage 13qq) werd betekend en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan een jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Voor wat betreft het feit dat betrokkene bij de Raad van State een cassatieberoep tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende; onder asielprocedure wordt enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Bovendien werd het cassatieberoep door de Raad van State verworpen op 06.10.2020.

Betrokkene verklaart dat zij samen met haar echtgenoot, de heer T.W.A., dewelke ondertussen erkend werd als vluchteling, naar België is gekomen en dat zij samen een kind hebben, met name G.T.E., geboren in België op 08.02.2019. Verder verklaart zij dat ook haar kind een wettelijk verblijf heeft. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene geen officiële bewijzen voorlegt dat de heer T.W.A. de wettelijke vader is van haar kind. Immers, op de geboorteakte wordt de heer T.W.A. niet vermeld en wordt er ook geen erkenningsakte voorgelegd. Meer zelfs, tot op heden, meer dan anderhalf jaar sedert de geboorte van het kind, legt betrokkene nog steeds geen bewijzen voor dat er stappen werden ondernomen om het kind te laten erkennen door de heer T.W.A.. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen dat de heer T.W.A. de wettelijke vader is van haar kind. Het loutere feit dat betrokkene en haar kind samenwonen met de heer T.W.A. bewijst het wettelijk vaderschap niet. Verder dient er ook opgemerkt dat nergens uit het administratief dossier, noch uit de gegevens van het rijksregister, blijkt dat haar kind, in tegenstelling

tot wat betrokkene beweert, een wettelijk verblijf in België zou hebben. Betrokkene laat na om aan te tonen op welke basis haar kind een wettelijk verblijf zou hebben verkregen. Tot slot dient er ook opgemerkt te worden dat betrokkene geen officiële bewijzen voorlegt dat zij effectief gehuwd is met de heer T.W.A. Opnieuw dient er gesteld te worden dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs hiervan voor te leggen. Wat er ook van zij, de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van de heer T.W.A., waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor de heer T.W.A. onmogelijk is om haar en haar kind te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Betrokkene verklaart wel dat de heer T.W.A. erkend is als vluchteling van Eritrese afkomst en hierdoor niet kan terugkeren naar Eritrea, doch er dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof hechtte aan de bewering dat betrokkene van Eritrese nationaliteit en herkomst is. Aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt die het tegendeel bewijzen, dient zij terug te keren naar haar werkelijk land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Vermits zij niet aantoont dat zij effectief van Eritrese nationaliteit en herkomst is, en zij dus niet moet terugkeren naar Eritrea, kan de heer T.W.A. haar en haar kind zonder problemen vergezellen.

Tot slot voor wat betreft de bewering dat een eerste kind, geboren in België in februari 2018, kort na de geboorte is overleden; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting dient verzoekster een aanvullende nota en bijkomende stukken in.

2.2. De verwerende partij benadrukt dat met de aanvullende nota en de bijkomende stukken geen rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestreden beslissing, omdat zij er bij het nemen van die beslissing geen kennis van kon hebben, zodat de nota en de stukken uit de debatten moeten worden geweerd.

2.3. De verwerende partij kan worden gevolgd: een aanvullende nota is niet voorzien in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien moet, voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De Raad zou zijn annulatiebevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij ter kennis waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

2.4. De aanvullende nota en de bijkomende stukken worden derhalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing formeel ongeldig is, op volgende gronden:

“Uit de aan verzoekster ter kennis gebrachte beslissing kan op geen enkele wijze worden afgeleid of na gegaan of deze beslissing wel werd genomen door een bevoegd persoon.

Er wordt enkel melding gemaakt van machtiging, volmacht, bevoegdheid van Attaché [...] om de thans bestreden beslissing uit te vaardigen, te tekenen en ter kennis te brengen.

Bovendien wordt gemeld dat deze beslissing werd getekend “voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie”. Voor zover verzoekster kan nagaan is dit een onbestaand ministerie op het moment dat de beslissing werd gedateerd m.n. op 13.10.2020.

Het mag duidelijk zijn dat er vanzelfsprekend geen beslissing kan worden genomen door een niet bestaande identiteit en er uiteraard ook niet voor dergelijke niet bestaande identiteit bij één of andere (momenteel onbekende) volmacht kan worden gehandeld of opgetreden.”

3.1.2. De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze aanvraag moet in de regel conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De machtiging wordt verleend door de Minister of zijn gemachtigde.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, i.e. de rechtsgrond van de thans bestreden beslissing, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Nog steeds luidens deze bepaling maakt de burgemeester de aanvraag over aan de minister of aan diens gemachtigde voor het nemen van de beslissing over de aanvraag.

Uit deze bepalingen, samengelezen met artikel 1, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing heeft toevertrouwd aan de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde.

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen, M.V., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij de artikelen 6 en 7 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 6 ervan luidde, op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...] artikel 9bis; [...]”

Een attaché bij Dienst Vreemdelingenzaken is derhalve bevoegd om de bestreden beslissing te treffen. Deze attaché doet dit in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing nog melding maakt van “de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en Migratie” wijst op een materiële vergissing die geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de steller van de akte. Dat het gaat om een materiële misslag blijkt bovendien uit het feit dat diezelfde attaché op dezelfde datum in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd, “voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”.

3.1.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster, die overigens ook een beroep indiende tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten, niet gevolgd worden in haar betoog dat niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing door een bevoegde ambtenaar werd genomen. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Het tweede middel is gestoeld op de schending van de rechten van verdediging. Verzoekster licht het middel als volgt toe:

“De beslissing wordt genomen op basis van een aantal vooronderstellingen waarvoor zelfs niet de moeite werd genomen zich daarover te (laten) informeren.

Evenmin werd aan verzoekster noch gevraagd, noch de mogelijkheid geboden enige verdere verduidelijking te geven mochten er al enige vragen zijn o.a. nopens het vaderschap van de heer T.W.

Uit het gegeven feitenrelaas mag reeds blijken dat verzoekster sinds jaar en dag een gezin vormt met de heer T.W. samen met hem naar België is gekomen, samen met hem een asielaanvraag heeft ingediend, steeds samen met hem gewoond te hebben (en kinderen te hebben).

Op een redelijk simplistische wijze gaat in de bestreden beslissing verwezen worden dat er geen officiële documenten voorliggen dat de heer T.W. de wettige vader (sic?).

Eenvoudig navraag had kunnen leren dat de diensten van de burgerlijke stand en bevolking van de stad Dendermonde weigeren om de erkenning te akteren om er naar wordt beweerd een aantal vereiste documenten niet kunnen voorgelegd worden een geboorteakte van mevrouw (gelegaliseerd en vertaald naar het Nederlands) en een bewijs van burgerlijke staat (partijen zouden gehuwd zijn, maar van dit huwelijk kan niets worden voorgelegd).

M.a.w. de heer T.W. zou niets liever hebben dan dat zijn vaderschap wordt vermeld en geacteerd ... doch dit wordt geweigerd.... Terwijl in huidige bestreden beschikking deze 'niet-erkenning' als argument wordt gebruikt voor de afwijzing van de vraag van verzoekster.

Nochtans was het huwelijk van verzoekster met de heer T.W. nooit het voorwerp van enige betwisting. In de beslissing van CGVS van 31.05.2018 kan expliciet worden gelezen:

In 2013 werd u opgeroepen voor uw nationale dienst. U was bang dat buurtbewoners aan de overheid zouden verklikken dat u weigerde uw dienst te doen en dat u protestants was. U besloot Eritrea te verlaten. U vervoegde uw partner A. in Khartoem (Soedan) op 1 januari 2013. Op 2 februari 2013 trouwden jullie in Khartoem.

Op 3 mei 2016 verlieten jullie Soedan. Jullie reisden via Libië naar Italië. Via relocatie reisden jullie op 13 juni 2017 naar België, waar u en uw man T.W.A. diezelfde dag een asielaanvraag indienden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U legde geen documenten neer. Uw huwelijkscertificaat en identiteitskaarten van uw familieleden verloor u tijdens uw reisweg.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat met betrekking tot de asielaanvraag van uw echtgenoot T.W.A. (...), een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus is genomen, wat verder geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u niet mag teruggeleid worden naar Eritrea aangezien geen geloof gehecht werd aan uw Eritrese nationaliteit en herkomst."

3.2.2. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het algemeen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het bijzonder. Het middel luidt als volgt:

"Dit houdt o.a. in de verplichting tot aangepaste motivatie en de verplichting te beslissen rekening houdend met alle elementen van de zaak.

In de bestreden beslissing worden enkel algemeenheden geponeerd inzage het feit dat er geen bijzondere omstandigheden zouden voorhanden zijn die maken dat een aanvraag voor machtiging niet via gewone weg kunnen worden aangevraagd. Dit is uiteraard onvoldoende aangepaste motivatie.

Er wordt dan verwezen naar het feit dat er geen erkenning zou zijn door de echtgenote, de partner, de heer T.W. Zoals reeds gesteld had eenvoudige navraag, opzoeking en controle voldoende specifieke en bijzondere elementen hebben opgeleverd om deze totaal gratuite bewering en motivering naar de prullenmand te verwijzen. (De diensten van de burgerlijke stand en bevolking van de stad Dendermonde weigeren om de erkenning te akteren om er naar wordt beweerd een aantal vereiste documenten niet kunnen voorgelegd worden een geboorteakte van mevrouw (gelegaliseerd en vertaald naar het Nederlands) en een bewijs van burgerlijke staat (partijen zouden gehuwd zijn, maar van dit huwelijk kan niets worden voorgelegd). M.a.w. de heer T.W. zou niets liever hebben dan dat zijn vaderschap wordt vermeld en geacteerd ... doch dit wordt geweigerd.... Terwijl in huidige bestreden beschikking deze 'niet-erkenning' als argument wordt gebruikt voor de afwijzing van de vraag van verzoekster.)

Totaal wereldvreemd wordt vervolgens als algemeen argument (en bijgevolg opnieuw zonder rekening te houden met de zaak specifieke omstandigheden - noodzakelijk voor een afdoende motivering van de beslissing) en simplistisch gemeld dat het slechts een tijdelijke verwijdering zou betekenen in hoofde van verzoekster om via de 'gewone' weg de nodige aanvragen te doen in "haar werkelijk land van herkomst". (Daarbij wordt zelfs op cynische wijze voorgehouden dat de heer T.W. ondanks zijn erkenning als vluchteling haar ook zou kunnen vergezellen - sic? -) Verzoekster vraagt zich af welk land van herkomst zij zou dienen terug te keren. Het is niet omdat het CGVS geen geloof hechtte aan het door verzoekster gegeven relaas dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en van Eritrese herkomst is, dat zij plots een andere nationaliteit of herkomstland zou hebben. De gevolgtrekking die in de bestreden beslissing gemaakt wordt dat bij gebrek aan aantonen dat zij effectief van Eritrese nationaliteit en herkomst is zij niet naar Eritrea moet terug keren, is uiteraard een kaduke redenering; nogmaals het is niet omdat er geen geloof werd gehecht aan de door verzoekster verstrekte uitleg dat daaruit enige ware of werkelijke gevolgtrekking kan uit worden gemaakt dat zij effectief niet van Eritrese herkomst en nationaliteit is. De perversiteit van de daarbij aanvullende geformuleerde stelling dat zij bijgevolg niet naar Eritrea zou moeten terugkeren is te gek voor woorden."

3.2.3. In het vierde middel beroept verzoekster zich op het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel:

"De bestreden beslissing ontbeert elke billijkheid of redelijkheid.

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd.

Het kan, noch mag de bedoeling zijn dat het gezin van verzoekster zou worden uiteengerukt.

Het is het hoger belang van de kinderen, van het familieleven van verzoekster met haar echtgenoot en kinderen, van het recht op een privé-leven en van het recht op gezinsleven, fundamentele waarden en rechten vastgelegd en neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden die in haar hoofde tot een regularisatie dienen te leiden.

Het privé- en familieleven van verzoekster speelt zich immers in België af vermits haar echtgenoot hier wettelijk verblijf houden en wonen. De echtgenoot van verzoekster is zoals reeds aangehaald, erkend vluchteling en kan bijgevolg verzoekster bij een eventuele uitwijziging niet vervoegen of begeleiden. (Het cynisme en de perversiteit van de stelling dat er geen probleem zou zijn in hoofde van de heer T.W. om verzoekster te begeleiden werd reeds in overvloed aangehaald; niets meer en niets minder wordt gesteld dat er geen probleem is voor de heer T.W., erkend vluchteling om samen met verzoekster terug te keren naar de broeihaard die hij diende te ontvluchten.)

Het komt daar nog bij dat in de weigeringsbeslissing inzake haar asielaanvraag reeds werd opgenomen: 'Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u niet mag teruggeleid worden naar Eritrea aangezien geen geloof gehecht werd aan uw Eritrese nationaliteit en herkomst.' Wat op zich uiteraard betekent dat verzoekster zich in een nog meer preciaire situatie bevindt en haar toestand wel degelijk een prangende humanitaire toestand uitmaakt.

Zij vraagt een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur, ten einde met haar echtgenoot, erkend vluchteling, en haar kinderen (verzoekster is ondertussen opnieuw zwanger) een echt en hecht gezinsleven verder uit te bouwen.

De beslissing waarbij aan verzoekster geen vluchtelingenstatuut werd toegekend blijkt gebaseerd te zijn op een zogeheten onwetendheid van verzoekster waardoor haar geloofwaardigheid zou aangetast zijn: onvoldoende kennis regio van herkomst; beperkte kennis van algemene, maatschappelijke en socio-politieke kennis van het land van herkomst; inconsistente verklaringen m.b.t. de nationale dienst; ongeloofwaardige verklaringen geloofsbeleving; tegenstrijdige verklaringen i.v.m. de reisweg, contacten met haar partner, documenten.

Er dient daarbij rekening te worden gehouden met de jonge leeftijd, de lage minimale scholing en de beperkte kennis vermits verzoekster een minimale en beperkte scholing heeft gekregen. Statistieken wijzen erop dat slecht tussen 39 en 57 procent van de schoolgaande kinderen naar de basisschool gaat en 21 procent naar de middelbare school.

De verhoudingen leerlingen per leraar zijn hoog: 45 op 1 op elementair niveau en 54 op 1 op secundair niveau. Er zijn gemiddeld 63 studenten per klas op het basisniveau en 97 per klas op secundair niveau. Lesuren op school zijn vaak minder dan vier uur per dag.

Kennis en vaardigheidstekorten zijn aanwezig op alle niveaus van het onderwijssysteem. Financiering van en toegang tot onderwijs varieert aanzienlijk naar geslacht (met veel hoge uitvalcijfers voor meisjes) en locatie.

Verzoekster was noodgedwongen zo een schooluitvaller.

Eén en ander heeft vanzelfsprekend ernstige en fundamentele gevolgen voor de kennis van verzoekster zowel op algemeen, maatschappelijk, sociaal en politiek vlak. Is de schoolse kennisoverdracht op zich al abominabel slecht en beperkt, dan is dit vanzelfsprekend nog veel erger voor dergelijk schooluitvallers.

De antwoorden op vragen die hierover aan haar worden gesteld, blijven bijgevolg noodgedwongen onvolledig en zelfs onjuist, vermits zij deze nooit onderwezen kreeg, er geen enkele interesse voor had en voort bouwt op wat zij hier en daar hoorde.

In elk geval is en was haar kennis te beperkt om de extreme detailvragen op een zinvolle en voor de interviewer bevredigende wijze te beantwoorden.

(Het lijkt nuttig even de situatie te transponeren naar België om na te gaan welk percentage van de jongeren (en volwassenen) dezelfde vragen toegepast op de Belgische politieke-economische- sociale situatie naar behoren zouden kunnen beantwoorden. De kans is super groot dat slechts enkelingen voldoende bevredigende antwoorden zou kunnen geven om het geloofwaardig te maken dat zij effectief Belg zijn.)

Komt daar voor verzoekster bij dat bepaalde theoretische begrippen (b.v. zoba) in de door haar gekende en gebruikte spreektaal op een andere wijze en niveau worden gebruikt.

Reken daarbij ook nog dat de situatie en positie van meisjes en vrouwen in haar herkomstland op (helaas) een totaal andere wijze worden beschouwd en bekeken.

Het mag trouwens eveneens worden benadrukt dat verzoekster reeds in 2013 haar herkomstland ontvluchtte om zich bij haar partner, de heer T.W.A. (...), erkend vluchteling, te voegen (en er mee te trouwen) in Soedan.

Het is niet abnormaal te noemen dat verzoekster alles in verband met haar onfortuinlijk verblijf in haar herkomstland zo snel mogelijk heeft proberen te verdringen en te vergeten.

Het niet (meer) naar school gaan heeft ook te maken met de angstpsychose en de gevaarlijke plaatselijke situatie die maakte dat verzoekster zo veel als mogelijk niet naar buiten kon, mocht en wilde. Dit verklaart eveneens haar totaal gebrek aan kennis van de plaatselijke situatie.

Het kan moeilijk aan verzoekster toegerekend worden dat zij (over)beschermd werd en evenmin (uit veiligheidsoverwegingen) niet in kennis werd gesteld van feiten en omstandigheden die gebeurlijk achteraf voor haar een potentieel gevaarlijke toestand kunnen betekenen. (Iemand waarvan men denkt dat hij veel weten is een gevaar).

In haar herkomstland is er geen vrijheid van meningsuiting, burgers kunnen niet gaan en staan waar ze willen, mensen worden naar willekeur opgesloten en gemarteld, er is geen vrijheid van religie, en het land heeft een uniek systeem van verplichte militaire dienst.

Bijna alle Eritrese jongeren worden naar Sawa gestuurd om het laatste jaar van de middelbare school af te maken. Ze komen er soms in een levenslang durend proces van gedwongen militaire dienst terecht.

De overheid voert het beleid om jongeren die op de middelbare school zitten voor minstens 12 maanden in dienst te laten treden al sinds 2003 uit. Voor de Eritrese wet is de minimumleeftijd van indiensttreding 18 jaar, maar de meeste tieners worden al op zestien jaar - of zelfs nóg jonger - gerekruteerd. In plattelandsgebieden, waar hogere opleidingen zeldzamer zijn, trekt het leger van dorp naar dorp om kinderen mee te nemen die er oud genoeg uitzien. En dan begint de gevechtstraining en gedwongen arbeid.

Mag het verwonderen dat rekening houdend met dergelijke concrete situatie hierover door verzoekster geen consistente verklaringen kunnen worden afgelegd.

Wanneer verzoekster in dergelijke beangstigende omstandigheden dagdagelijks dient te leven, is het aannemelijk dat zij zich buiten het trachten overleven weinig gelegen liet aan de politieke- economische- sociale situatie en ontwikkelingen

In haar herkomstland bestaat er geen vrijheid van religie.

Verzoekster volgde haar partner inzake het zich bekeren tot het protestantisme.

Dat zij één en ander zagezegd niet op een doorleefde wijze kan duiden, hoeft geen verwondering te heten. Enerzijds omdat een andere geloofsbeleving steeds en altijd in het geheim en onder de radar diende te gebeuren en dat anderzijds zij voornamelijk haar echtgenoot wilde volgen in diens geloof.

Haar met het belijden van haar godsdienst ingegeven angst is begrijpelijk vermits haar echtgenoot juist vanwege zijn geloof oorspronkelijk werd opgesloten en uiteindelijk om die reden weg was gevlucht.

Zowel op basis van haar ontvluchten van de militaire dienstplicht als vanwege het belijden van haar protestants geloof, maakt dat verzoekster terecht vreest voor haar leven in een smeltkroes die haar herkomstland is en blijft.

Het feit dat haar echtgenoot eertijds trouwens werd opgepakt wegens zijn geloof en dat dit uiteindelijk de reden was voor zijn vlucht en uiteindelijk zijn erkenning als vluchteling is daarvan een passende illustratie [...].”

3.2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang, worden het tweede, derde en vierde middel samen behandeld.

3.2.3.1. Waar verzoekster “*de beginselen van behoorlijk bestuur in het algemeen*” geschonden acht moet erop worden gewezen dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur alle hun eigen finaliteit hebben en om die reden moeten worden geïdentificeerd opdat de schending ervan op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd. Derhalve is dit middelonderdeel enkel ontvankelijk voor zover verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

3.2.3.3. Het komt gepast voor om het juridisch kader waarin de bestreden beslissing tot stand is gekomen in herinnering te brengen.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.2.3.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de

beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich, zoals dat reeds onder punt 2 werd gesteld, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

3.2.3.5. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een aantal vooronderstellingen, waarbij de gemachtigde zelfs niet de moeite zou hebben genomen om zich te (laten) informeren. Er werd haar niet gevraagd, noch werd haar de mogelijkheid geboden om enige verduidelijking te geven aangaande het vaderschap van T.W.A., met wie zij reeds jaar en dag een gezin vormt en met wie zij samen naar België is gekomen en samen een VIB heeft ingediend. Waar de bestreden beslissing nu eenvoudigweg stelt dat er geen officiële documenten voorliggen dat T.W.A. de wettelijke vader is, had een eenvoudige navraag, aldus verzoekster, kunnen leren dat de stad Dendermonde weigert om de erkenning te akteren.

Dienaangaande brengt de Raad in herinnering dat de bestreden beslissing voortvloeit uit een aanvraag die verzoekster zelf heeft ingediend. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust bij de aanvrager zelf, die alle mogelijke elementen die de aanspraken zouden kunnen rechtvaardigen ter kennis moet brengen van het bestuur.

Uit het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag geen melding werd gemaakt eventuele moeilijkheden in verband met de erkenning van het kind van verzoekster door T.W.A. Verzoekster heeft bovendien op geen enkel moment, tussen het moment van de aanvraag op 7 maart 2019 en het nemen van de bestreden beslissing op 13 oktober 2020, haar aanvraag geactualiseerd, of het bestuur op de hoogte gebracht van eventuele ontwikkelingen inzake de erkenning. Zij toont niet aan dat iets haar zou hebben verhinderd om haar aanvraag met deze gegevens te stofferen, al dan niet door een actualisatie.

Verzoekster kan de verwerende partij derhalve niet verwijten geen bijkomende informatie te hebben gevraagd. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij de rechten van verdediging zou hebben geschonden door verzoekster niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken over haar is evenmin aangetoond.

In de geschetste omstandigheden, en gelet op de voorgelegde bewijsstukken, blijkt niet dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat verzoekster geen officiële bewijzen voorlegt van het wettelijk vaderschap van T.W.A. of van het feit dat zij - meer dan anderhalf jaar na de geboorte van het kind - zelfs maar stappen heeft ondernomen om het kind te laten erkennen en dat het niet onredelijk is om te eisen dat verzoekster op zijn minst een begin van bewijs voorlegt dat T.W.A. de wettelijke vader is van haar kind.

Verzoekster viseert verder het motief in de bestreden beslissing dat geen bewijs voorligt van haar huwelijk met T.W.A.. Zij brengt daartegen in dat haar huwelijk met T.W.A. nooit het voorwerp van enige betwisting was, en wijst dienaangaande op een aantal overwegingen uit de beslissing van de commissaris-generaal waarbij haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, en waaruit zou moeten blijken dat de commissaris-generaal haar huwelijk met T.W.A. wel degelijk als geloofwaardig beschouwde.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat het feit dat in het kader van het onderzoek van het VIB geen betwisting werd gevoerd over het huwelijk van verzoekster met T.W.A. er niet aan in de weg staat dat wordt vastgesteld dat er geen bewijs voorligt van dat huwelijk. Immers moet worden benadrukt dat de commissaris-generaal, in zijn beslissing over een VIB, uitspraak doet over het bestaan van een risico op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en over het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zonder meer, en *in casu* werd zelfs in die procedure vastgesteld dat er geen huwelijkscertificaat voorligt. Verzoekster voert ook inzake dit motief derhalve geen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen aan.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich hoe dan ook niet heeft beperkt tot de hiervoor geviseerde motieven. Hij heeft ook overwogen dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert, zodat verzoekster niet definitief van T.W.A. gescheiden zal worden, alsook dat zij niet aantoonde dat het voor T.W.A. onmogelijk is om

haar en haar kind te vergezellen om in het buitenland samen de beslissing af te wachten. Uit de bewoordingen van de motivering, blijkt zelfs dat dit het determinerende motief is voor wat betreft de vraag of een eventueel gezinsleven van verzoekster in België moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid die eraan in de weg staat dat verzoekster haar aanvraag indient via de gewone weg, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud.

Verzoekster voert daartegen aan dat het cynisch is ervan uit te gaan dat T.W.A., die erkend is als vluchteling uit Eritrea, haar zou kunnen vergezellen, maar zij gaat daarmee voorbij aan het feit dat de gemachtigde erop heeft gewezen dat de commissaris-generaal geen geloof hechtte aan haar bewering dat zij van Eritrese afkomst is en dat zij het tegendeel niet bewijst en erop heeft gewezen dat zij moet terugkeren naar haar werkelijke land van herkomst, en dus niet naar Eritrea. Verzoekster toont niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn dat de verwerende partij zich heeft gesteund op de beslissing van de commissaris-generaal betreffende haar vermeende nationaliteit. Het weze daarbij benadrukt dat de verwerende partij dat heeft gedaan bij gebrek aan bewijs van het tegendeel. Het uitgebreid betoog dat zij thans ontwikkelt tegen de motieven van de commissaris-generaal, op basis waarvan haar verzoek om internationale bescherming geweigerd werd, is niet ontvankelijk. De Raad heeft het beroep dat verzoekster instelde tegen deze beslissing verworpen bij arrest nr. 209 743 van 20 september 2018, zodat de beslissing van de commissaris-generaal definitief in het rechtsverkeer is. Argumenten tegen de motieven ervan kunnen derhalve niet dienstig aangewend worden tegen de thans bestreden beslissing. De Raad kan in het kader van het huidige beroep alleen maar kennis nemen van de middelen die zijn gericht tegen de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd. Haar kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal kan in die context geenszins worden beschouwd als het bewijs van het tegendeel van de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat zij de Eritrese nationaliteit heeft.

Waar verzoekster stelt dat zij niet zou weten naar welk land van herkomst anders dan Eritrea zij terug zou moeten keren, wijst de Raad erop dat de verblijfsaanvraag ingediend moet worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster betoogt verder dat het niet de bedoeling mag zijn dat haar gezin uiteen wordt gerukt, en beroept zich op het hoger belang van het kind, haar recht op gezins- en familielevens, en haar privéleven in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster heeft nooit een verblijfsrecht gehad in België. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel hieraan een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM, is het hoger belang van het kind op zichzelf evenwel niet beslissend (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

In het kader van de beoordeling van het begrip "buitengewone omstandigheden" in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Om zich op het recht op gezins- en familieleden te kunnen beroepen, moet verzoekster vooreerst aantonen dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Zoals reeds is aangehaald, heeft de gemachtigde overwogen dat verzoekster geen officiële bewijzen voorlegt dat zij daadwerkelijk gehuwd is met T.W.A., of dat deze laatste de (wettelijke) vader is van haar kind. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat dat oordeel ondeugdelijk is.

Wat er ook van zij: uit de bestreden beslissing blijkt dat, zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zou worden aangenomen, de terugkeer naar het buitenland om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Een dergelijke verplichting om terug te keren betekent volgens de gemachtigde immers geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, aangezien verzoekster en haar kind niet definitief gescheiden zullen worden van de heer T.W.A. Voorts heeft de gemachtigde er, zoals reeds aangehaald, op gewezen dat niet blijkt dat het voor T.W.A. onmogelijk is om verzoekster en haar kind te vergezellen om samen de beslissing over de verblijfsaanvraag af te wachten. Verzoekster toont inderdaad niet aan dat haar vermeende echtgenoot haar en haar kind(eren) niet zou kunnen vergezellen naar de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of plaats van openthoud in het buitenland. Het feit dat T.W.A. als vluchteling is erkend en wettig in België verblijft doet daaraan geen afbreuk nu, zoals reeds eerder gezegd, een terugkeer naar Eritrea niet aan de orde is. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat het gezin zal worden uiteengerukt door de bestreden beslissing. Gelet op deze vaststelling toont zij ook niet de schending aan van het hoger belang van het kind, dat dus niet hoeft te worden gescheiden van verzoekster en de heer T.W.A.

Voor wat verzoeksters privéleven betreft, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze verduidelijkt welke concrete elementen uit haar privéleven in België die los staan van haar gezinsleven, een tijdelijke terugkeer in de weg zouden staan, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

3.2.3.6.. Waar verzoekster tot slot ook nog de schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat deze bepalingen enkel betrekking hebben op verwijderingsmaatregelen. Verzoekster kan zich bijgevolg niet dienstig op deze bepalingen beroepen bij het aanvechten van de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van haar verblijfsaanvraag.

3.2.4. Het tweede, derde en vierde middel zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS